

Thâm Hải Trường Miên

Contents

Thâm Hải Trường Miên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	22
16. Chương 16	23
17. Chương 17	25
18. Chương 18: Kết Thúc	27

Thâm Hải Trường Miên

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyền thần quái, tiểu ngược văn, nhân ngư, yêu x nhân, BE. Edit: Koliz Tình trạng bản gốc: Hoàn (18)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-hai-truong-mien>

1. Chương 1

Edit: Koliz

Biển sâu có thứ gì?

Mỗi khi nói đến đề tài này, vô số ý nghĩ về khung cảnh rặng san hô, những bầy cá nhàn nhã bơi lội bắt đầu tụt ý sinh trưởng trong đầu chúng ta. Ánh mặt trời xuyên qua mặt nước, khiến bãi cát trắng mịn ánh lên

tia sáng.

Biển cả tựa như ảo mộng, không một cô gái nào có thể tránh được sự cám dỗ của nó.

Mà trên thực tế, mỹ lệ chỉ là biển cạn, biển sâu chân chính chỉ có những loài cá kỳ dị dữ tợn qua lại trong bóng tối tối tăm.

Đại khái là chấp niệm đối với đại dương quá sâu, dù cho có thể phá hủy ảo tưởng, tôi vẫn luôn hướng tới biển sâu.

itsukahikari.wordpress.com

Sau khi trưởng thành, nhờ tố chất thân thể thuộc loại tốt và thành tích học tập xuất sắc, tôi thuận lợi gia nhập một đội nghiên cứu đáy biển. Cũng phải cảm ơn pháp thuật luyện tập từ nhỏ, đi lại một hồi dưới đáy biển đối với tôi mà nói chẳng hề khó khăn.

Ngồi bên trong tàu ngầm, xuyên qua cửa sổ mạn tàu nhìn nước biển từ từ che đi ánh sáng, nhịp tim tôi đập càng mãnh liệt. Tôi cảm thấy mừng rỡ như điên, cho là cuộc đời của tôi đã thay đổi.

Khi đó tôi còn không biết, cuộc đời của tôi xác thực thay đổi, nhưng là bằng phương thức mà tôi chẳng hề hy vọng.

2. Chương 2

Edit: Koliz

Công việc trong tàu ngầm tuy bận rộn, nhưng cũng không khiến người ta quá mức mệt mỏi. Trên thực tế, tôi là loại người thích tìm kỳ nghỉ thú vui cho bản thân mình.

Ngoại trừ buổi tối nhân lúc mọi người ngủ lén lút chạy vài hải lý, tôi thích nhất là những phút rảnh giữa công việc chạy đến cửa sổ mạn tàu quan sát những sinh vật đại dương kỳ diệu tình cờ bơi vào phạm vi chiếu sáng.

Cũng nhờ trò giải trí nho nhỏ này, tôi và Frank trở nên thân quen.

Frank là người si mê đáy biển giống như tôi, bất quá đáng tiếc, cậu ấy không biết pháp thuật, chỉ có thể xuyên qua cửa sổ quan sát thế giới đáy biển.

Tính cách cậu ấy rất ôn hòa, lúc nhìn người khác khóe miệng luôn mang theo nụ cười dịu dàng. Cậu đứng ra so với tôi không chênh lệch nhiều, nhưng khóe mắt cậu đã có vô số đường vân mờ — đó là bằng chứng chứng minh cậu thích cười.

itsukahikari.wordpress.com

“Khi còn bé mẹ thường hay nói trong biển sâu có nhân ngư, ” cậu khom lưng gõ gõ cửa sổ mạn tàu, nhìn con cá môi trề nọ bị hù bơi ra khỏi phạm vi chiếu sáng, bật cười ha ha, “Nếu như thời gian ở đáy biển này có thể nhìn thấy nhân ngư, tớ có chết cũng cam nguyện!”

“Nhân ngư chỉ tồn tại ở trong truyện cổ tích, đại dương chỉ có cá nước thôi.” Tôi nói, “Sự thật này ngay cả trẻ con cũng biết.”

“Đó là do bọn họ chưa từng thấy.” Frank bĩu môi khinh thường, “Mọi người đều như vậy, cứ thích tôn sùng thứ chưa biết làm thần tích, chẳng phải chính là phủ định sự tồn tại chúng sao.”

“Vậy cậu cảm thấy pháp thuật có tồn tại không?” Tôi cố ý hỏi cậu.

“Không chắc được,” cậu nhún nhún vai, “Tuy rằng tất cả ‘pháp thuật’ tớ gặp được đều là lừa người.”

Ngay lúc này, tiếng đồng sự gào thét từ bên cạnh truyền tới: “Này! Hai tên quỷ lười đằng kia! Mau tới xử lý số liệu!”

“Tới ngay!” Tôi lớn tiếng đáp lại, sau đó đầu hướng về phía khu làm việc lộn xộn, nói với Frank tiếng “Đi thôi” rồi đứng dậy đi về phía bàn làm việc.

Frank không có đứng dậy, chỉ có tiếng cậu lẩm bẩm theo sau tôi: “Trời mới biết tớ muốn gặp nhân ngư đến mức nào, giống như cá hồi khát vọng trở lại cố hương ấy.”

Đó là cái ví dụ khỉ gài vậy, tôi nghĩ, tôi không thích cái ví dụ này chút nào cả.

3. Chương 3

Edit: Koliz

Hôm đó, ngay lúc tôi đang xử lý dữ liệu, sứt đầu mẻ trán ứng phó với những con số khổng lồ, Frank đột nhiên giọng mừng rỡ gọi tôi: “Ros! Cậu mau đến xem!”

“Tớ không rảnh!” Tôi quát, “Cậu cho rằng ai cũng đều rảnh rồi như cậu à!”

“Tớ là sớm hoàn thành nhiệm vụ mà,” cậu nói, “Tớ bảo đảm, nếu cậu không qua đây sẽ hối hận cả đời!”

Tôi nôn nóng đến không xong: “Mấy dữ liệu này rất phiền phức, dứt ra là tớ nhất định phải làm lại từ đầu!”

“Qua đây đi, tớ sẽ giúp cậu! Không đến xem thật sự rất đáng tiếc đấy!” Cậu tiếp tục dụ dỗ tôi.

Nhưng kể cả cậu ấy có giúp tôi thì tôi vẫn phải hi sinh một phần thời gian ngủ! Hơn nữa có Frank tôi không thể tiến hành kế hoạch tản bộ dưới đáy biển!

“Này, đến đây đi Ros, tớ bảo đảm cậu không sẽ vì sự lựa chọn của cậu mà hối hận!” Cậu ném ra mồi nhử cuối cùng.

Vậy thì đã sao? Tôi hẳn là người rất có nguyên tắc. Coi như tôi si mê đáy biển cùng các sinh vật biển thần kỳ, công việc đối với tôi mà nói vẫn đứng ở vị trí thứ nhất. Trách nhiệm, đảm đương cũng không vì ngoại vật lay động, vậy mới là một người thành thực... Đi mẹ nó thành thực! Đi mẹ nó trách nhiệm đảm đương! Không có gì so được với mị lực đại dương!

Tôi vui vẻ ném con chuột đi, đá bay băng ghế chạy tới hướng cửa sổ: “Tớ đến tớ đến!”

itsukahikari.wordpress.com

Nhưng mà chờ tôi đến bên cửa sổ mạn tàu, chỉ có nước biển hoàn toàn yên tĩnh chờ tôi — ý tôi là, trong phạm vi soi sáng của tàu ngầm ngoại trừ sinh vật phù du dạng bông, tôi đến cả một con cá cũng không thấy.

Trong nháy mắt đó tôi có cảm giác mình bị lừa bỡn, tôi ném công việc đi đáng cười như thằng hề vậy.

Frank nhìn sắc mặt tôi, cười ha ha: “Tớ biết ngay cậu sẽ phản ứng vậy mà.”

“Nghe này, Frank, ” tôi xiết chặt nắm đấm, “Nếu cậu không đưa tớ một lời giải thích hợp lý, tớ sẽ — “

“Khà khà, Ros, bình tĩnh!” Frank giơ hai tay lên cao, một mặt bắt đấm dĩ đánh gãy lời tôi, “Cậu là một cô gái dễ thương mà, sao lại cứ thích thô bạo như vậy. Sao không phát huy ưu thế nữ giới các cậu, cẩn thận quan sát lại nhỉ?”

Tôi lườm cậu một cái, tỉ mỉ quan sát ngoài cửa sổ — tôi vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Chẳng lẽ tôi thật bị lừa bịp? Tôi dùng khước mắt quan sát Frank một phen, phát hiện đôi mắt cậu như tỏa sáng, kinh hỉ bên trong quả thực muốn tràn ra tới nơi rồi. Tôi thu tầm mắt lại, âm thầm suy tư: Không, hẳn là không, Frank đã nói rõ điều cậu ấy phát hiện sẽ khiến người ta vui sướng cỡ nào.

Ngay tại lúc này, tôi phát hiện một chỗ không đúng lắm.

“Cậu nói đi dấu tay này là cậu đề lên chơi hả?” Tôi hít vào một ngụm khí lạnh, vội vàng hỏi cậu. Tôi nghĩ ngữ khí của tôi đã bại lộ việc tôi mong đợi nhận được phủ định từ cậu nhiều tới mức nào.

Frank lắc đầu một cái, giơ tay ướm ướm vào dấu tay kia. Đó xác thực không phải tay cậu ẩn, tay Frank lớn hơn một chút.

Tôi đột nhiên cảm giác thấy hơi khó thở. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, tôi nắm chặt ống tay áo chà chà trên mặt kính.

Không có bất kỳ cảm giác lau đi hơi nước nào, dấu tay này xác thực không ở mặt trong.

Vậy chỉ có một khả năng —

Chúng tôi hai mặt nhìn nhau. Cuối cùng, Frank lại gần nhỏ giọng nói: “Tớ nghĩ, chúng ta đã phát hiện nhân ngư.”

Giọng cậu càng lúc càng run rẩy dữ dội hơn, giống như vui sướng đến không chịu nổi, một giây sau sẽ òa khóc.

4. Chương 4

Edit: Koliz

Tuy phát hiện nhân ngư là một việc có lẽ sẽ toàn thế giới điên đảo, nhưng hai chúng tôi rất ăn ý che giấu. Bạn vĩnh viễn không biết ham muốn tìm tòi nghiên cứu của một nhà nghiên cứu khoa học mạnh tới nhường nào, cũng vĩnh viễn không biết một người có thể vì lợi ích làm ra chuyện gì.

Buổi tối, mọi người đều đã đi ngủ, còn tôi như trước ngồi xử lý dữ liệu phần công việc còn lại. Công việc xử lý dữ liệu rất rườm rà, dù Frank có giúp tôi xử lý một phần, chỗ còn lại cũng đủ để khiến tôi nhức đầu.

“Frank không có lưu lại nơi này, đêm nay hay là ra ngoài đi dạo nhỉ?” Tôi một bên làm nốt phần việc cuối một bên xuất thần, “Nói không chừng mình có thể nhìn thấy nhân ngư kia.”

“Không, đó chẳng phải lựa chọn sáng suốt.” Tôi lắc đầu một cái hủy bỏ ý nghĩ của chính mình, tăng nhanh tốc độ tay, “Ngắm lại từ lúc mình hưng phấn chạy tới đây biển làm việc, mình ngủ đằng hoàng được mấy tối rồi chứ?”

Quả nhiên, ngay lúc tôi nhấn lưu dữ liệu đã hoàn thành, một bóng lén lút từ khu nghỉ bay ra, trôi tới bàn làm việc của tôi.

“Ros, đêm nay hần có xuất hiện không?” Frank tiến đến bên tai tôi nhẹ giọng hỏi.

Tôi lườm cậu một cái: “Tớ làm sao biết được.”

“Cậu không nghĩ tới vừa làm việc vừa nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ sao?” Cậu lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Người anh em, cậu ngắm nghía cho cẩn thận, ” tôi niết mắt cậu, xoay đầu cậu về phía sau, “Chỗ tớ làm việc vừa vặn đưa lưng về phía cửa sổ. Tớ thử động một chút xoay qua chỗ khác xem, đợi đến sáng mai tớ cũng không hoàn thành công việc nổi!”

Nhưng mà cậu ấy căn bản không đặt tâm tư trên lời của tôi, bởi vì cậu vừa nhìn thấy cửa sổ mạn tàu là lập tức bị hút linh hồn, trên mặt viết đầy hai chữ “si mê”.

Tôi cảm thấy vô vị buông tay xuống, cùng cậu ngăn người nhìn cửa sổ.

itsukahikari.wordpress.com

Đột nhiên, cậu giống như thức tỉnh phục hồi lại tinh thần, khom lưng nắm chặt hai vai tôi, giọng mang theo vội vàng: “Cậu nói xem, chúng ta để lại thông tin cho hần như thế nào?”

“Thông tin? Ý cậu là...”

“Tớ nghĩ tớ biết nhân ngư kia, “Cậu bỏ ra tay, một bước dài nhảy đến bàn làm việc của cậu, lôi ra một xấp giấy trắng cùng một hộp màu từ trong ngăn kéo, “Nói thật với cậu, bắt đầu từ lúc tớ còn rất nhỏ, qua mỗi đoạn thời gian tớ đều mơ thấy một nhân ngư duy nhất.

“Đừng nói thấy rõ mặt hần, ngay cả bộ dáng của hần tớ cũng chỉ nhìn ra mơ hồ. Nhưng tớ vẫn biết hần là cùng một nhân ngư.

“Chờ đã, hần?” Tôi ý thức được cách Frank gọi nhân ngư, không nhận được xen mồm hỏi.

“Hần. Tớ cũng không giải thích rõ được tại sao tớ biết, nhưng đúng là ‘hần’.”

“Tớ nói chuyện này với mẹ, nhưng bà chỉ cho là tớ đã đọc quá nhiều truyện cổ tích.” Frank nhún vai, ngồi bút bên dưới động không ngừng, “Cậu có hiểu cái cảm giác này không, Ros? Loại cảm giác cậu không thể nói chắc chắn, nhưng cho dù toàn thế giới nói đó chỉ là ảo giác của cậu, cậu cũng vẫn tin điều kia là chân thật.”

“Đương nhiên hiểu.” Tôi gật đầu. Trên thực tế, những người có pháp thuật mạnh mẽ như mẹ tôi thường sẽ mơ thấy tương lai, hơn nữa đa phần khung cảnh trong mơ rất rõ ràng. Loại giấc mộng này người bình thường cũng sẽ gặp được, nhưng bọn họ nhìn thường không phải việc gì quá quan trọng. Mọi người thường sẽ quên mất giấc mơ của chính mình, hoặc tại thời điểm giấc mơ trở thành sự thật chỉ cho là trùng hợp mà bỏ qua.

Nghe Frank miêu tả, giấc mơ báo trước này xuất hiện không chỉ một lần, lại còn đều tiên đoán sự về việc khá quan trọng là sự tồn tại của nhân ngư (hoặc chỉ là khá quan trọng đối với tôi). Tôi hoài nghi Frank cũng có pháp thuật như tôi, chẳng qua cậu ấy quá yếu, nên chính cậu cũng không phát hiện.

Frank một bên vẽ, một bên dùng ngữ khí khẳng định nói: “Tớ tò mò nguyên nhân vì sao nhân ngư kia bơi tới chỗ tớ, nên tớ cực kỳ khát vọng làm quen với hắn.”

Tôi không biết nên đáp lại cậu thế nào, trên thực tế có lẽ cậu cũng không cần tôi đáp lại.

“Được rồi!” Cậu đặt bút xuống, giơ lên một bức tranh, “Hiện tại giúp tớ dán sát nó lên kính đi!”

Vẽ trên giấy là một bức tranh chibi người và nhân ngư, hai chibi đó đứng trong nước biển xanh thẳm, có san hô và bọt khí vờn quanh, đứng đối mặt, hai tay kề nhau, cười vô tư.

5. Chương 5

Edit: Koliz

Nhân ngư kia quả nhiên lại tới nữa rồi. Lúc tôi và Frank bóc bức tranh khỏi mặt kính, chúng tôi nhìn thấy vị trí bức tranh nhiều hơn một mảng thủy tảo nhỏ — cũng không biết nhân ngư kia làm thế nào để cố định thủy tảo trên mặt kính.

Nhìn thủy tảo như bụi cây mọc ra từ kính theo dòng nước chậm rãi lay động, trong tim bọn tôi dường như cũng mọc lên thủy tảo. Thủy tảo ấy theo dòng nước nhẹ nhàng gãi vào nơi mềm mại nhất trong tim, khiến bọn tôi chỉ hận không thể mặc sức kêu to phát tiết những cảm xúc này.

Tôi muốn ra ngoài gặp nhân ngư kia! Ý nghĩ này dần sôi trào trong đầu tôi, tôi tin tưởng, Frank so với tôi còn khát vọng mãnh liệt hơn.

Buổi tối hôm đó, Frank lại vẽ một bức tranh dán sát trên cửa sổ, nhưng đáng tiếc là ngày hôm sau chúng tôi chẳng nhìn thấy bất kỳ biến hóa nào. Frank trông không hề nhụt chí: “Chẳng lẽ muốn nhân ngư lại gắn một đám thủy tảo nữa lên sao? Hẳn có lẽ là không biết làm thế nào để lưu lại thông tin thôi.”

Rồi lại qua mấy ngày, mỗi ngày cậu đều đổi một bức tranh mới. Mãi đến tận lúc các đồng nghiệp cũng không tiếp tục trêu ghẹo tôi vì chuyện này (Frank tên này giải thích là do tôi trẻ con chưa tiêu tan mong muốn chào hỏi sinh vật biển, lại thấy ngại nên mới nhờ cậu ấy hỗ trợ dán tranh), ngoài cửa sổ vẫn không hề có bất kỳ biến hóa nào.

itsukahikari.wordpress.com

Nụ cười dần ít đi trên khuôn mặt Frank, cậu giống như lửa trại sắp tắt sau khi cháy dữ dội, hi vọng bao nhiêu thì thất vọng lớn bấy nhiêu, tôi thậm chí hoài nghi liệu cậu sẽ như thủy tảo ngoài cửa sổ kia, vào lúc nào đấy cũng thâm lặng biến mất hay không.

Tôi bắt đầu do dự có nên cho cậu biết tôi chuyện tôi có thể đi dạo một thời gian ngắn dưới đáy biển. Tuy rằng pháp thuật của tôi yếu mức ít có tác dụng lên người bình thường, nhưng Frank hẳn là cũng có chút ít ma lực, chuyện này cũng không phải là không có chút khả thi nào.

Nhưng tôi sợ, tôi sợ không ổn. Chính như lúc trước tôi đã từng nói, bạn vĩnh viễn không biết ham muốn tìm tòi nghiên cứu của một nhà nghiên cứu khoa học mạnh tới nhường nào, cũng vĩnh viễn không biết một người có thể vì lợi ích làm ra chuyện gì. Ma pháp sư, đặc biệt là ma pháp sư nữ (mọi người thường xưng họ là nữ pháp sư) đã từng vô cùng huy hoàng, cuối cùng không thoát khỏi bị những kẻ thống trị sợ chết kéo khỏi thần đàn, bị áp cho danh nghĩa yêu ma mà truy sát tiêu diệt, cho đến khi trở thành tồn tại trong chuyện cổ xưa.

Trong chiếc tàu lặn này ngoài một vài nhân viên phụ trách vận hành tàu ngầm, còn lại đều là nhà nghiên cứu khoa học các ngành nghề. Chúng tôi bởi vì đủ loại lý do tụ tập ở đây, và chẳng nghi ngờ chút nào, nếu mọi người phát hiện thân phận nữ pháp sư của tôi, tôi sẽ lập tức bị khống chế, cha mẹ tôi cũng sẽ bị tìm tới cửa, quãng đời còn lại là ăn ngủ trong một gian phòng nhỏ nhỏ, chỉ còn nhìn thấy những nghiên cứu viên bao kín toàn thân trong quần áo.

Frank thật sự đáng để tôi tín nhiệm sao? Frank đáng để tôi bỏ qua nguy hiểm đi trợ giúp?

Cứ do dự như vậy, chúng tôi nghênh đón lần đầu tiên nghỉ phép về nhà.

6. Chương 6

Edit: Koliz

“Mẹ nói, con có nên giúp cậu ấy không?”

Vào thời gian nghỉ phép, tôi thuật lại tỉ mỉ chuyện về Frank, về nhân ngư, còn có do dự trong lòng tôi với mẹ. Mẹ có pháp thuật mạnh mẽ, trí tuệ, dịu dàng lại kiên trì, là đối tượng tôi sùng bái từ nhỏ, cũng là tôi đối tượng duy nhất tôi có thể nói hết lòng mình.

“Frank đối với con là gì?” Bà hỏi.

Là gì chứ? Tôi suy nghĩ. Cậu ấy là người bạn đáng tin cậy của tôi, cũng là người số mệnh an bài tôi phải gặp.

Có một việc tôi chưa từng nói với bất cứ ai, đó chính là Frank cũng từng nhiều lần xông giấc mơ của tôi khi tôi còn bé. Cậu ấy có lúc xuất hiện bên cửa sổ tàu ngầm ở đáy biển, có lúc đi lại trên đường phố thành thị. Sở dĩ lần đầu tiên gặp mặt tôi không nhận ra cậu, là vì biểu tình của cậu ấy.

Tôi biết Frank hoạt bát yêu cười, nhưng trong mơ, Frank luôn là mặt không chút cảm xúc, khiến cho lòng người ngột ngạt.

Tôi đã từng cho rằng cậu ấy là người yêu của tôi, vì hiểu lầm mà tạm coi nhau như người đứng nước lã, nhưng điều này hiển nhiên không phải chân tướng.

“Cậu bé ấy đáng giá để con mạo hiểm?” Mẹ lại hỏi.

Tôi... Tôi không biết, nhưng cậu ấy là một người chính trực, có thể tín nhiệm.

itsukahikari.wordpress.com

“Ros, thử dùng trực giác của con xem, con cảm thấy con cần phải giúp cậu ấy sao?”

Mẹ từng nói với tôi, nữ pháp sư đối với tương lai sẽ có đôi lúc cảm ứng ẩn hiện, dù ta không nắm bắt được nó chính xác là gì, nhưng nhiều lúc nó rất chính xác. Nữ pháp sư cần phải tin tưởng xem trọng trực giác của mình.

Trực giác... nói tôi không cần lo chuyện này.

Không nên để Frank biết đến thân phận và năng lực của mình, không nên nhúng tay vào chuyện này, nhân ngư chỉ là một chấp niệm lâu ngày của cậu ấy, thời gian trôi qua cậu ấy tự nhiên sẽ buông xuống. Đến lúc đó, câu chuyện gặp phải nhân ngư sẽ trở thành một trong vô số hồi ức của cậu ấy — đúng vậy, có thể là vô cùng huyền ảo kỳ bí, nhưng là chỉ là một hồi ức.

Này chẳng có gì không tốt cả.

Chỉ là...

“Vậy trái tim con thì sao? Con muốn giúp cậu bé ấy? Con nguyện ý gánh chịu giúp cậu ấy hậu quả có thể phát sinh sau này?”

Tôi nghĩ tới bộ dáng luống cuống chân tay lấy giấy bút vẽ vời, nhớ lại đám thủy tảo bồng bênh, nhớ lại khuôn mặt dần dần mất đi nụ cười của cậu.

Tôi nghĩ tôi đã biết mình phải làm gì rồi.

“Mẹ, mẹ có thể nhìn thấy đây là một kết cục tốt đẹp, đúng không?” Cuối cùng tôi hỏi.

“Ai biết được?” Mẹ xoa xoa đầu tôi, “Chỉ mong sẽ là kết cục tốt nhỉ?”

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trans: Koliz

Lại một lần nữa ngồi trên tàu, nhìn ánh sáng dần dần biến mất bên cửa sổ, tôi chậm rãi kiên định lại. Mẹ đã nói, cứ do dự không quyết định chỉ có thể mang đến xui xẻo.

Vận khí của chúng tôi không tệ, địa điểm công tác lần này vẫn là khu vực đáy biển lúc trước.

Frank trông khá vui vẻ, ngồi ở bàn làm việc viết kế hoạch công tác còn khẽ hát, trông như chẳng hề lo nhân sự có còn ở đó hay không.

“Mấy ngày nghỉ phép tớ đã nghiên cứu rất nhiều truyền thuyết và đồng thoại, ” cậu nhỏ giọng giải thích, “Nhân sự giống như con người vậy, có gia đình, thích sinh hoạt định cư.”

“Cậu cảm thấy mấy cái kia đáng tin à?” Tôi cầm cái hộp giấy màu trắng nằm trên bàn cậu, mở ra, bên trong là một chiếc máy thu hình loại nhỏ, “Cậu định dựa vào cái này ‘tóm được’ nhân sự kia?”

“Kiểu kiểu vậy, ” cậu lẩm bẩm, “Ấy, mau trả nó đây, đừng để người khác phát hiện tớ mang theo hàng cấm.”

Tôi biết nên vậy, không chỉ nhét về hộp mà còn giấu kĩ nó trong đồng hồ văn kiện, tránh bị người phụ trách nhất thời nổi hứng muốn kiểm tra phát hiện.

itsukahikari.wordpress.com

Sau đó tôi đứng thẳng người, khua tay làm động tác vẫy đưa phép, hắng giọng, dùng giọng huyền bí nói: “Frank, cậu tin vào pháp thuật chứ?”

Frank sửng sốt một chút, vút bút trong tay ôm bụng cười sằng sặc: “Ông trời ơi, tin tớ đi, cậu rất không thích làm hợp đồng tác này.”

“Không, Frank thân mến, cậu hãy trả lời câu hỏi của tớ trước đã.” Tôi ngắt tay tạo lan hoa chỉ*, đặt cổ tay còn lại lên eo làm động tác chống nạnh mà bà tiên đỡ đầu trong phim hoạt hình thích làm nhất, mặt hiền lành nhìn cậu, “Tiên nữ cũng không phải luôn kiên trì nhá.”

Lan hoa chỉ

“Ồ... Để tớ nghĩ xem nào, ” Frank làm bộ dáng nghiêm túc suy nghĩ, tựa lưng vào ghế khoanh tay nhìn tôi, “Trông tiên nữ ngài mặt bình tĩnh như vậy, hẳn là tồn tại nhỉ?”

Tôi nhú mày, cũng khoanh tay nhìn cậu.

“Đã là bà tiên sao có khả năng không biết pháp thuật, đúng không?” Đồng nghiệp bên cạnh nghe được đối thoại giữa bọn tôi, cười hì hì tham gia trò vui.

“Bingo!” Tôi dùng đũa phép không tồn tại gõ lên đầu cậu ta, “Đứa trẻ thông minh cần được thưởng, tiên đỡ đầu ta đây cho phép con cao tới 1m70.”

Nghe câu này các đồng nghiệp đều nở nụ cười, đồng chí chú lùn vừa trả lời kia ban đầu làm mặt tức giận, rất nhanh sau đó cũng cùng cười rộ lên. Mọi người đều cho tôi đang nói đùa, hơn nữa tôi đây đầu húi cua, mặc áo may ô, giơ tay mô phỏng tiên nữ hiền hậu, trông như dê học đòi sửa tiếng chó, quả thực rất buồn cười.

Tôi cũng nhịn không được bật cười, sau đó lúc tiếng cười yếu đi, vẽ mặt thành thật nhìn về phía Frank, nhẹ giọng hỏi: “Vậy, cậu muốn được thưởng cái gì?”

Cậu nhìn tôi, nụ cười còn dư nơi khóe miệng dần dần cứng ngắc. Cuối cùng cậu tránh khỏi ánh mắt tôi, nhặt lên bút lên tiếp tục viết kế hoạch công tác.

8. Chương 8

Trans: Koliz

Frank cuối cùng đòi được thưởng túi bánh quy tôi mang từ nhà tới.

Tôi dám thề, lúc đó cậu ấy tuyệt đối hiểu ý tôi. Nhưng tại sao cậu ấy không đưa ra mong muốn được thấy nhân ngư? Cậu khách khí cái gì? Cậu đang để ý điều gì? Cậu đang sợ điều gì?

Tôi lẩn qua lộn lại, làm thế nào cũng không ngủ được, trực tiếp vọt tới phòng thuyền viên nam nhéo Frank đến phòng làm việc hỏi cậu.

“Cậu đoán được tớ có pháp thuật, phải không?” Tôi hỏi cậu.

“Không, tớ không đoán được.” Cậu mân mê hộp đựng máy thu hình, không chịu nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi xì cười một tiếng: “Thế mà tớ lại không biết Frank là một thằng ngốc không có can đảm đấy.”

Động tác trên tay cậu khựng lại một chút, há miệng như muốn nói, cuối cùng nuốt lời vào bụng, tiếp tục nghịch cái hộp kia như thể nó là bảo bối trân quý vậy.

... Thật khiến người ta phải nổi nóng.

Tôi vuốt ngược tóc, hít sâu: “Rốt cuộc cậu đang lo cái gì? Tại sao cậu lại không dùng đến máy thu hình?”

itsukahikari.wordpress.com

“Bởi vì tớ là một thằng ngốc không có can đảm.” Cậu tự giấu nở nụ cười, “Càng có thể tới gần hắn, tớ lại càng sợ.”

“Lắp đặt máy thu hình? Nếu đồng nghiệp phát hiện thì tớ phải giải thích thế nào? Quan sát thế giới đầy biến? Chỉ sợ tớ sẽ vì mang theo vật phẩm cấm mà trực tiếp bị lôi đi xử lý kỷ luật. Với lại, lỡ như tớ thật sự quay được hắn, bị người khác biết rồi số phận hắn sẽ thế nào?”

“Nữ pháp sư, thân phận này nguy hiểm biết bao! Đây, cậu đừng có trưng cái mặt bi thương đấy ra, tớ đang nói nguy hiểm là bọn cậu ấy. Tuy rất biết ơn lòng tin và sự trợ giúp của cậu, nhưng nếu vì tớ mà khiến người khác biết chuyện này thì sao? Nếu bởi vậy mà cậu bị tổn thương thì sao?”

“Lúc ý thức được thân phận của cậu, tớ đột nhiên bình tĩnh lại. Máy bức tranh cũng vậy, mang máy thu hình đến cũng vậy, những thứ này đều là không đúng. Tớ không thể ích kỷ lại kích động thế, tớ không thể vì thỏa mãn mong muốn của mình mà để bọn cậu nằm trong nguy hiểm.”

Tôi muốn phản bác lại cậu, tôi muốn nói cậu biết đừng nghĩ nhiều thế, tôi muốn khiến cậu tin tưởng mọi chuyện sẽ tốt. Thế nhưng cậu ấy nói rất đúng, tôi chẳng biết phải nói lại thế nào, tôi thậm chí còn cảm thấy bản thân đang dao động...

Dao động cái khỉ ấy!

Ros, cậu ấy là tên ngu xuẩn nhất gan, nhưng mày thì không!

Tôi tóm lấy cánh tay Frank, nhân lúc cậu còn chưa kịp phản ứng quyết đoán rời khỏi khoang tàu, đi tới đại dương đen kịt.

Tôi buông bàn tay kéo cậu ra, tự tại nhào lộn, cười hì hì hỏi cậu: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Frank nín thở đỏ cả mặt, kinh hoàng nhảy nhót. Rốt cuộc cậu nín đến cực hạn, không kìm được há mồm hít một hơi thật sâu, sau đó kinh ngạc nhìn tôi.

“Cảm giác quá kỳ diệu!” Cậu tay chân vụng về học theo động tác của tôi, lật không ra ngô ra khoai té ngã, “Trời ạ, tớ chưa từng cảm thấy tuyệt hơn vậy!”

“Dù sao loài người đến từ biển, mọi người trời sinh đã yêu thích nơi này” tôi dẫn cậu bơi ra xa tàu ngầm, đến chỗ ánh đèn không chiếu tới, “Có muốn vòng tới cửa sổ bên kia nhìn không?”

Cậu không hề trả lời, một mực bơi tới.

Tôi chậm rãi theo sau cậu, lúc vừa qua đuôi tàu ngầm thì cậu đột nhiên dừng lại khiến tôi đâm sầm phải.

“Cậu...”

“Xuýt!” Cậu che kín miệng tôi, ra hiệu tôi nhìn về phía trước.

Ở nơi đó là một nhân ngư đang thăm dò ngó vào cửa sổ mạn tàu. Ánh đèn tàu ngầm chiếu vào người hắn, bị vảy phản xạ lại tạo ánh sáng chói lóa.

9. Chương 9

Trans: Koliz

Lớp vảy dài mọc trên lỗ tai, mang cá trên cổ nhẹ nhàng vỗ theo dòng nước. Không có lông mày và tóc, hàng vây nổi lên từ trên đầu kéo ra sau lưng hết như vây lưng cá mập. Móng tay sắc bén, vây cá nửa trong suốt che kín khuỷu tay, cái đuôi cường tráng, vây gần như phủ toàn thân ngoại trừ mặt và cổ.

Khuôn mặt hắn không giống chút nào với mỹ nhân ngư trong cổ tích. Thay vì thiên sứ, nói hắn là yêu tinh biển sâu mới đúng.

Nhưng có một điểm tương đồng với nhân ngư trong truyện, hắn đẹp kinh người.

Vị trí của chúng tôi vừa vặn nhìn được gò má hoàn mỹ của hắn. Hắn nghiêng đầu, mở to đôi mắt không ngừng chớp động, cái miệng nhỏ khê nhếch, bọt khí li ti thoát ra, giờ phút này trông hắn thật giống đứa trẻ vừa chào đời trong sáng đơn thuần không gì sánh nổi.

Tôi thấy ánh đèn vàng ấm áp chiếu vào mắt Frank, cũng nhìn thấy thân ảnh nhân ngư tàn nhẫn mà khắc lòng cậu.

Nhân ngư phát hiện bọn tôi, biểu hiện của hắn xen lẫn hiếu kỳ và kinh hoàng, giống như không biết nên chạy đi, hay là tới nghiên cứu hai con “cá” chưa từng thấy này.

Frank buông lỏng tay đang che miệng tôi, bơi lại gần nhân ngư.

Nhân ngư sợ hết hồn, lui về phía sau một đoạn, thân thể gồng lên nhe răng nanh, bày mặt hung ác.

Frank lấy một tờ giấy ướt đẫm từ trong áo mở ra, giơ về phía nhân ngư.

Đó chính là bức tranh đầu tiên cậu dán lên kính.

Nhân ngư nghi hoặc nghiêng đầu, giống ý thức được đó là bức tranh người cá từng hấp dẫn hắn. Hắn thu hồi tư thế đề phòng, thử thăm dò bơi lại gần Frank từng chút, từng chút một.

Tôi vẫn lượn lờ tại chỗ cũ, không dám quấy nhiễu bọn họ.

itsukahikari.wordpress.com

Tôi thấy Frank vô thức ném bức tranh đi, giơ tay về phía nhân ngư. Nhân ngư cũng do dự đưa tay ra, mắt thấy hai bên đã sắp chạm vào nhau.

Trước mắt tôi đột nhiên tối sầm lại.

Tuy miêu tả ra thì như đã qua rất lâu, nhưng thực chỉ mới được ba phút ngắn ngủi. Ba phút là cực hạn tôi có thể thi triển pháp thuật mang theo Frank. Chúng tôi giờ đang ở bên trong tàu ngầm.

Frank nhanh chóng xông về cửa sổ mạn tàu, nhưng nhân ngư đã không rõ tung tích.

“Xin lỗi, tớ...” Tôi gãi đầu, không biết nên mở miệng thế nào, “Nếu tớ mạnh hơn một chút...”

Nhưng Frank chẳng thèm nghe tôi nói, cậu quay đầu nhìn tôi, mắt lóe sáng, lộn xộn nói: “Cảm ơn cậu! Ros! Cảm ơn cậu!”

“Đây là món quà tốt nhất mà tớ được nhận!”

“Tớ sẽ cẩn thận!”

“Ít nhất vào hôm nay tớ hiểu được một chuyện, tớ yêu hẳn.”

——o0o——

Được nửa truyện rồi này... T vẫn chưa chờ được ai vào chào t một tiếng... Tự nói bản thân lúc nào hoàn sẽ có cơ mà nản quá... T tạm nghỉ mấy hôm nhé, cũng đang mệt não đoạn điểm đại học...

10. Chương 10

Trans: Koliz

Trần trọc trở mình, một đêm không ngủ.

Mỗi khi tôi nhắm mắt lại, cảnh Frank nói “Tớ yêu hẳn” sẽ hiện lên trước mắt tôi.

Yêu, cậu ấy nói là loại yêu nào? Là yêu cha mẹ? Là yêu động vật? Là yêu biển cả? Hay là...

Tôi nỗ lực để bản thân thả lỏng, nhưng tôi không làm được. Tôi không thuyết phục được chính mình, tôi biết cậu ấy nói tới loại yêu nào.

Yêu mà cậu ấy nói là loại yêu tôi không muốn thừa nhận nhất.

Tôi cuối cùng nhớ lại thật lâu trước đây từng có một cô gái kể tôi nghe một câu chuyện xưa, đó là câu chuyện về một chú chim và một con cá, yêu nhau nhưng lại không thể đến với nhau.

Yêu nhau ai chẳng muốn đến với nhau? Nhưng yêu nhau sao có thể ở bên nhau được?

Tôi mơ hồ ý thức được lỗi lầm mà tôi phạm phải. Frank yêu nhân ngư từ khi nào? Nếu cậu ấy không gặp trực tiếp nhân ngư, phải chăng cậu sẽ không ý thức được tình yêu của mình?

Đủ loại câu hỏi khiến trái tim tôi dần vật.

Nhưng tôi đã không thể quay đầu lại, tôi chỉ có thể an ủi mình, đừng suy nghĩ quá nhiều, hết thấy rồi sẽ tốt đẹp.

11. Chương 11

Trans: Koliz

Bắt đầu từ ngày ấy, dạo bơi đáy biển biến thành hạng mục cố định mỗi đêm của tôi và Frank. Frank lấy một sợi dây hợp từ tàu ngầm, sau đó tìm nơi thích hợp cắm chốt nó xuống, mỗi đêm sẽ buộc vào chỗ đó vài món quà nhỏ, có lúc là trái cây, có lúc là một ít trang sức lấp lánh.

Xin hãy cho tôi lạc đề một giây, khiến trách Frank bóc lột tôi không thương tiếc.

Chúng tôi rất hiếm khi gặp lại nhân ngư, chỉ có dây thừng trống rỗng chứng minh hắn từng tới.

Mãi đến có một ngày, Frank phát hiện một con cá vây chân thấy chết không sờn buộc trên sợi dây.

Biểu tình của Frank thoát nhìn rất thú vị, phức tạp, vừa mừng rỡ như điên lại chen lẫn đau đầu bất đắc dĩ.

itsukahikari.wordpress.com

“Cậu biết tớ đang nghĩ gì không?” Cậu hỏi.

“Cậu đang nghĩ cái thứ này xấu kinh khủng hử?” Tôi nói.

“Trên đất liền, ở một số loài giống đực sẽ đưa chiến lợi phẩm của mình cho giống cái, điều này thể hiện năng lực đi săn và sự oai hùng của chúng, là lợi thế tốt nhất để tìm bạn đời.” Cậu tràn đầy yêu thương vuốt ve cá vây chân, suýt chút nữa bị cắn vào tay.

Tôi thật sự chẳng muốn xem bộ dáng ngu xuẩn rơi vào tình yêu cuồng nhiệt kia của cậu, gượng gạo nói lái sang chuyện khác: “Cậu định xử lý con cá này thế nào?”

Đương nhiên là không thể mang về tàu ngầm, bọn tôi không cách nào giải thích được lai lịch của nó.

Cậu có chút do dự: “Nếu thả nó đi, hắn lại vừa vặn nhìn thấy con cá tớ đáng lẽ phải nhận thì phải làm sao? Từ chối chiến lợi phẩm chính là từ chối tìm bạn đời đó.”

... Xem ra cậu hoàn toàn hài lòng với việc mình bị đặt vào vị trí giống cái ha.

“Sao cậu khẳng định được hẳn muốn tìm cậu làm bạn đời?” Tôi lườm một cái, không nhin được oán cậu.

“Bởi vì tôi tuyệt không muốn bỏ qua một chút hi vọng nào.” Cậu tính chính xác thời gian tháo nút dây thừng, vững vàng ôm lấy con cá, chớp mắt tối đen rồi về tới tàu ngầm, “He he, bạn tốt, giúp tớ xử lý tiểu bảo bối này nha.”

Nhìn con cá vây chân nhảy nhót tung bừng dưới sàn, tôi lập tức sụp xuống bụm mặt: “Má! Giời ạ! Giết tôi đi!”

Sáng hôm sau, mọi người trên tàu đều ăn phải thịt hộp mùi vị kỳ dị.

12. Chương 12

Trans: Koliz

Ngày thứ hai, Frank lại mang về một con cá vây chân.

Ngày thứ ba, Frank mang về một sinh vật không rõ dài mảnh trong suốt (thứ lỗi, tôi cũng không muốn gọi nó là cá...).

Ngày thứ tư, ngày thứ năm...

Hành động Frank và nhân ngư từ trước đến nay trong mắt tôi chỉ có thể gọi là hành vi trao đổi lễ vật. Tình cảm giữa bọn họ có tiến triển hay không tôi không rõ, tôi chỉ biết độ khoan dung với đồ ăn của nhân viên tàu ngầm đang giảm xuống theo cấp lũy thừa.

Lại qua mấy ngày, chúng tôi nhận được mệnh lệnh trở lại đất liền. Chẳng qua nhận lệnh trở lại do chuyện như “toàn bộ đồ ăn dự trữ biến chất không rõ nguyên nhân”, tôi sao có thể không nghĩ đến.

Lúc nhận được thông báo này, mọi người trừ Frank và tôi đều sung sướng hoan hô, thậm chí có người kích động nói muốn ăn bánh scone nguyên thẳng để chúc mừng đi thoát khỏi điều đáng sợ này.

Tôi cười khan, chột dạ cực kỳ, cũng hết sức vui mừng — mãi đến tận khi nghe lý do này tôi mới kinh ngạc phát hiện hành vi trước đó qua loa đến mức nào, tôi rút cuộc lấy đâu ra tự tin những sinh vật biển chưa từng thấy đó không có độc? Nếu mọi người ăn vào xảy ra chuyện, lấy cái chết tạ tội cũng chẳng thể bù đắp lại sai lầm.

Tôi đi xem Frank, phát hiện ánh mắt cậu trống rỗng, không biết đang suy nghĩ gì.

Đó, tôi biết chẳng thể hi vọng mấy người chìm đắm trong tình yêu suy nghĩ theo hướng bình thường mà.

Tôi thở dài một hơi, đáy lòng mơ hồ tức giận, đối với Frank hay cũng với chính tôi. Ros ơì là Ros, cậu ta có vút nào đi, nhưng mày thì không! Cái gì có thể làm, cái gì kiên quyết không thể làm, mày phải biết nghĩ!

Đêm đó, tôi thuyết giáo một trận bên tai Frank, cũng dự định hủy chuyến dạo biển đêm nay, lấy đó trừng phạt.

“Xin cậu Ros, ” Frank làm như trời sập, “Tớ biết sai rồi, tớ đảm bảo sau này sẽ không tái phạm nữa đâu, cho tớ một cơ hội khác gặp hần đi.”

Tôi lắc đầu.

“Đừng như vậy, Ros, dây thừng bọn mình quấn vào tầm ngàm cũng cần xử lý mà!”

“Mình tớ có thể làm được.” Tôi nhìn thẳng hai mắt của cậu, không chút nhượng bộ, “Nghe này, Frank. Tớ tình nguyện trợ cậu là bởi vì cậu là bạn tớ, là người bạn cùng chung chí hướng yêu biển cả tha thiết duy nhất. Tớ không hối hận đã giúp cậu, sau này cũng sẽ tiếp tục giúp cậu, nhưng tớ không hề muốn việc này có khả năng liên lụy đến người khác!”

“Frank, tớ không nhìn thấy bất cứ hối hận nào ở cậu cả.”

Frank rủ mí mắt xuống, rút cuộc bình tĩnh lại.

Lan tràn trên khắp con tàu, chỉ có tiếng “Tích — Tích —” của máy móc làm việc yếu ớt vang vọng.

Tôi thở dài một hơi, quay người rời khoang tàu: “Cậu hãy suy nghĩ lại thật kĩ đi.”

13. Chương 13

Trans: Koliz

Lần này trở về chỉ được nghỉ hai ngày, khiến kẻ không kịp về nhà cũng không có bạn bè cùng giới đi dạo

phổ như tôi chỉ có thể lựa chọn nằm dài trong tức xá, buồn bực ngán ngẩm.

Mà thôi, trong hai ngày này vẫn đã xảy ra một chuyện có thể nói thú vị — Frank nộp cho tôi một tờ kiểm điểm thật dài, toàn văn trên dưới đọc lên liền mạch, tình cảm biểu đạt vô cùng nhuần nhuyễn, tôi thực sự hoài nghi cậu ấy dùng hết một đời hành văn của mình để viết bản kiểm điểm này.

Đương nhiên, mặc dù bức thư này khiến tôi phải dùng cụm “miệng lưỡi trơn tru” để hình dung, tôi vẫn tin cậu ấy đã nghĩ kĩ lại. Dù sao cậu ấy chẳng người thích phí sức vào mấy chuyện không cần thiết.

— tuy rằng rất không muốn thừa nhận việc viết bản kiểm điểm cho tôi là một việc không có cần thiết.

itsukahikari.wordpress.com

Frank không phải kẻ ngốc, cũng không phải loại người cố định ấn tượng nghiên cứu viên IQ cao EQ thấp. Cậu ấy lạc quan lại cẩn thận, lớn mật lại nhạy bén, biết tiến lùi lại không đối trá. Cậu ấy có thể phân biệt được tôi đang giận thật hay chỉ hơi giận, cũng sẽ không lấy lòng tôi vì lo bị từ chối giúp đỡ sau này.

Ai chẳng có lúc bị kích động đi làm chuyện choáng váng đầu óc? Chúng tôi dù sao vẫn chưa gây ra sai lầm lớn, được nhắc nhở, ăn năn nghĩ lại, lần sau không được phạm phải nữa, vậy là đủ rồi. Dù có bức thư này hay không, quan hệ giữa chúng tôi cũng sẽ không thay đổi, điểm này tôi tin Frank cũng biết.

Cho nên, Frank thật sự cho là cậu ấy nợ tôi một lời xin lỗi nghiêm túc.

Tôi gửi cho cậu một tin nhắn ngắn, tỏ ý tôi tiếp nhận lời xin lỗi của cậu, đồng thời quyết định tha thứ cho cậu: “Chờ cậu trở lại cá của cậu đã chạy mất rồi.”

Frank nhắn lại trong tích tắc: “Cút.”

Cậu có lẽ cảm thấy một chữ ngắn ngủi này không thể biểu đạt hết tâm tình của mình, tin nhắn tiếp theo lập tức chen vào điện thoại tôi: “Hắn yêu tớ, yêu đời sống đời chết luôn.”

Tôi nhin không được cười ồm lên, vô cùng chờ mong tới lúc trở lại.

14. Chương 14

Trans: Koliz

“Nếu lần này lại nhận được mấy con cá kỳ quái đó, cậu định xử lý thế nào?” Trước khi chạy ra đáy biển,

tôi kéo Frank lại nghiêm túc hỏi.

“Hôm nay bọn mình mới tới, không có cá đâu!” Cậu cười khan, “Nếu có tớ sẽ xử lý thích đáng, yên tâm đi.”

“Nhớ kỹ lời cậu nói.” Tôi lườm nguýt cậu một cái, sau đó mang hai chúng tôi ra khỏi tàu ngầm.

Nước biển vẫn sâu thăm tối tăm trước sau như một. Chúng tôi quen đường cũ lướt khỏi tàu ngầm, định đem dây thừng đến chỗ cũ.

Nhưng còn chưa chờ bọn tôi bơi tới nơi, đã thấy một bóng đen lao nhanh tới. Tôi nhanh nhẹn tránh sang một bên, lập tức phát hiện mục tiêu tập kích không phải tôi — là Frank.

Frank bị nhào ra xa, chỉ xúu nữa là rời khỏi phạm vi pháp thuật. Tôi nhanh chóng bơi lại gần, phát hiện công kích Frank chính là nhân ngư mà cậu tâm tâm niệm niệm.

Móng tay nhân ngư kia cắm vào hai tay Frank, hàm răng tàn nhẫn cắn vai cậu, nhìn y như một con thú hoang săn mồi, không thể chờ đợi được mà muốn hủy diệt, nuốt con mồi vào bụng.

Tôi thấy máu tràn ra từ vết thương trên người Frank, tùy ý tràn ngập trong nước biển, lan thành từng mảng đen đỏ mơ hồ.

itsukahikari.wordpress.com

Tôi lúc đó ngoại trừ ý nghĩ “Frank sắp bị ăn rồi” thì đầu hoàn toàn trống rỗng. Tôi theo bản năng bơi về phía bọn họ, không nghĩ tới nhân ngư kia nhanh chóng kéo Frank ra đằng sau, mặt hung dữ gào thét về phía tôi, phát ra một trận sóng âm cao tần chói tai.

“Đừng lo, Ros, ” Frank khê nhắc cánh tay nhân ngư lên, an ủi kẻ đang căng thẳng, “Hắn không có ý làm hại tớ đâu.”

“Thế cái gì chảy ra trên người cậu hả? Tương cà à!” Tôi gào thét.

Nhân ngư thấy tôi lên tiếng, cả người càng căng chặt hơn, như thể một giây sau sẽ vọt qua thủ tiêu tôi.

Frank mặt tái nhợt, vươn tay ôm lấy eo nhân ngư: “Thả lỏng đã, Ros. Tớ nghĩ này việc này có chút hiểu lầm.”

Nhân ngư được ôm xong, dần dần thu nanh vuốt, sau đó dịu ngoan quay người ôm lấy Frank. Hắn nhẹ nhàng cọ cọ đầu vào hai má Frank, rồi duỗi đầu lưỡi màu tím lam nhẹ nhàng liếm những vết thương kia.

Đuôi hần như có như không mà lay động, cuốn lên từng luồng nước như ẩn như hiện đánh tới. Tôi cảm nhận dòng nước ấy, một câu cũng không thốt ra được. Khung cảnh trước mặt ảm áp đến quỷ dị, khiến tôi không dám phá hỏng.

Tôi nghĩ câu Frank từng nói: “Hần yêu tớ, yêu đời sống đòi chết luôn”. Giờ phút này, tôi nguyện ý tin tưởng sinh vật sống trong đại dương ấy hiểu được tình ái.

Trong hai ngày chúng tôi rời đi, hần không bồi hồi ở hải vực nơi tàu ngầm đã từng tồn tại thật lâu không rời đi chứ? Liệu hần có phí công bắt giữ một con lại một con cá, chờ đưa cho người trong lòng của hần? Liệu hần có cảm thấy tuyệt vọng?

Khi hần nhìn thấy tàu ngầm xuất hiện, khi hần chân thực nhìn thấy bóng dáng Frank, xuất hiện trong đầu hần là mừng rỡ hay oán hận? Oán hận Frank không chào mà đi, mừng rỡ khi hai người gặp nhau lần nữa.

itsukahikari.wordpress.com

Tôi đột nhiên hiểu vì sao nhân ngư lại công kích Frank, đó là bởi vì bản tính dã thú khiến hần không biết làm sao để biểu đạt tình cảm phức tạp của chính mình.

Đáng ra lúc đó tôi không nên dùng danh nghĩa trừng phạt ngăn cản Frank, nói cho cùng, cậu bị thương là do tôi gián tiếp tạo thành.

Tôi thật mong thời gian đình chỉ lại, để hai tình nhân kia có thể tâm sự với nhau. Nhưng thời gian sẽ không dừng lại, ba phút chẳng mấy chốc rồi sẽ qua, tôi và Frank sẽ đột ngột biến mất khỏi vùng biển này. Khi đó, nhân ngư thì như thế nào? Liệu có coi như bản thân sinh ra ảo giác, hoặc mơ thấy một giấc mộng hoang đường?

Nhân ngư sẽ nằm mơ sao? E rằng hần không học được cách nhân loại tự lừa mình dối người, hần chỉ có thể đối diện với hiện thực.

Mọi thứ tối đen lại, chúng tôi về tới tàu ngầm.

Frank bước nhanh tới trước cửa sổ, lập tức trông thấy khuôn mặt bị thương của nhân ngư ngoài cửa sổ.

Frank dựa vào kính, hướng về phía nhân ngư đặt xuống một nụ hôn thành kính.

Nhân ngư chợt sững sốt, rồi như hiểu được hàm nghĩa của hành động ấy, cũng hôn lên chỗ Frank vừa hôn xuống.

Frank đứng lên lùi về phía sau vài bước, phất tay về phía nhân ngư, quay người đi tới chỗ tôi. Tôi thấy Frank hai mắt ướt át, vẫy tay với nhân ngư, nhìn theo tàn ảnh bên ngoài từ từ dung nhập đáy biển đen kịt.

Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ khóc như vậy.

15. Chương 15

Trans: Koliz

Ma pháp đạo dưới đáy biển vẫn có khuyết thiếu, ngoại trừ thời gian, vấn đề lớn nhất là không thể chống thấm nước.

Hệ thống ngôn ngữ giữa người và nhân ngư bất đồng, tần số âm phát ra cũng rất ít trùng. Frank muốn nhanh chóng giao lưu với nhân ngư, biện pháp thuận tiện nhất nghĩ được dĩ nhiên là vẽ vờ — dù sao hoàn cảnh sinh hoạt từ nhỏ khác nhau, rất nhiều lời không thể truyền đạt thông qua động tác tứ chi.

Giấy gặp nước sẽ nát, bút không thể nào vẽ lên được, thiết bị điện tử cũng không thể sử dụng dưới đáy biển. Tôi và Frank quả thực đã nghĩ nát óc, cuối cùng được đồng nghiệp giải cứu. Cô ấy nói: “Con gái tớ mỗi lần đi biển đều rất thích vẽ trên cát, cũng chẳng ai hiểu được nó vẽ cái gì...”

Tôi và Frank trao đổi ánh mắt, cùng đọc hiểu ý của đối phương: Chúng ta có thể tạo một cái sa bàn*.

(*: Hãy tưởng tượng một cái khay đầy cát, có que để vẽ hình...)

Tối hôm đó, Frank vừa mới rời khoang tàu đã bị nhân ngư không biết rình chỗ nào xông lên ôm lấy, cọ loạn một hồi. Hình dung một cách không thỏa đáng lắm, thì nhân ngư cứ như loài chó gặp lại người từ xa trở về, kích động không kiềm chế nổi ấy.

Frank bỏ ra một đồng sức lực thoát khỏi lồng ngực nhân ngư, rồi quơ tay múa chân một phen, thật vất vả mới khiến nhân ngư hiểu cậu muốn lấy cát đáy biển, cũng dạy được nhân ngư cách sử dụng túi.

Có lẽ đối với nhân ngư mà nói, có vẻ thỏa mãn yêu cầu bạn đời đưa ra là một việc sung sướng. Chỉ thấy hắn lao xuống như chớp, không quá 10 giây đã thu về một túi đầy cát, vui vẻ đưa cho Frank. Frank tặng hắn một cái hôn nhẹ, nhân ngư ngây dại ra, vậy tai cấp tốc vỗ thậm chí khiến hắn trôi lên trên một đoạn.

itsukahikari.wordpress.com

Frank cười ha ha, nhân ngư nghe hiểu ý cười, có chút xấu hổ nắm lấy Frank, bạo dạn xông tới khiến rằng môi hai người va vào nhau, hung ác nghiền ép rất lâu.

Frank vẫn hết sức buồn cười. Cái cậu nhân ngư này căn bản không hiểu thế nào là hôn môi chân chính, nhưng loại động tác thanh thuần này lại rất lấy lòng Frank. Cậu ôm nhân ngư, vươn đầu lưỡi liếm môi hắn,

nhân ngư lập tức lặp lại động tác trôi lên trên.

Đối diện hai kẻ dính như keo không chút đứng đắn này thật khiến tôi cảm thấy nhức nhối hai mắt. Tuy rất không muốn đánh tỉnh tên ngốc đang rơi vào tình yêu cuồng nhiệt này, nhưng tôi không thể không lên tiếng nhắc nhở: “Frank, còn 20 giây.”

Frank mặt tiếc nuối, nhẹ nhàng chỉ về phía tôi bên này, vẫy vẫy tay với nhân ngư.

Nhân ngư cũng tỏ vẻ tiếc nuối, vẫy vẫy lại Frank.

Nhưng tôi lại không nghĩ tới, ngay một giây trước khi chúng tôi quay lại tàu ngầm, nhân ngư xông lên tóm lấy Frank, tàn bạo liếm môi cậu.

Thời điểm xuất hiện ở tàu ngầm, Frank sững sờ. Cậu ngậy ngốc liếm liếm môi mình, sau đó cười trộm không thôi.

Tôi vút kẻ còn đang cười khúc khích lại chỗ đó, không nhin nổi nữa vọt thẳng tới phòng rửa mặt.

Hôm nay dự là không thể rửa sạch hai mắt rồi!

16. Chương 16

Trans: Koliz

Tôi dùng những hạt cát làm thành một cái sa bàn lớn, Frank có thể thoả thích xoay chuyển sa bàn hoặc vẽ lên trên nó mà không cần lo lắng cát sẽ trôi theo nước.

Ngày nhận được sa bàn cậu trình trọng võ vai tôi, tuyên bố tôi chính là “anh em tốt” của cậu. Nói thật, tôi rất không thích cái danh hiệu này, thế nhưng nhờ ơn cậu, sau đó toàn bộ nhân viên tàu ngầm cũng bắt đầu gọi tôi là “anh em tốt”.

Tôi cảm thấy tôi như đang giúp cậu theo đuổi nhân ngư không công vậy.

Nói đi nói lại, sau khi Frank có được sa bàn, mỗi lần bơi ra đáy biển, tôi đều cảm thấy mình đã chiếu sáng cả một vùng biển.

Cậu và nhân ngư yêu dấu của cậu giao lưu thông qua sa bàn, anh vẽ một bút tôi vẽ một bút. Hai người thân mật dính lấy nhau, mỗi khi hoàn thành một bức tranh bọn họ sẽ bốn mắt nhìn nhau. Khoảng cách

giữa hai người quá gần, vì vậy mỗi lần họ đều chớp mũi cọ chớp mũi, rồi hoặc nhìn nhau cười, hoặc cho đối phương một cái hôn thăm thiết.

itsukahikari.wordpress.com

Tin xấu là thời gian ở chung của bọn họ rất ngắn, bởi vì Frank không dám gặp nhân ngư qua cửa sổ tàu ngầm; tin tốt là, có lẽ vì thi pháp mỗi ngày, pháp thuật của tôi có dịp tăng lên hiếm thấy — đối với chúng tôi, ma pháp giống như chiều cao vậy, một khi đã trưởng thành sẽ rất hiếm khi tăng lên.

Bây giờ mỗi ngày bọn họ có năm phút ở chung.

Trước đây thật lâu tôi đã từng nói, ba phút nghe thì rất dài nhưng thực tế rất ngắn, còn bây giờ tôi muốn nói, năm phút thoát nhìn rất ngắn, thực tế lại dài vô cùng.

Ít nhất đối với Frank mà nói, vậy là đủ rồi.

Cậu dùng từng năm phút đồng hồ để nói cho nhân ngư biết thế nào là biển cả, bầu trời và đất liền, thế nào là mặt trời và mặt trăng. Bọn họ bàn luận về đóa hoa và thủy thảo, bàn luận về chim và cá, bàn luận về người và nhân ngư.

Nhân ngư bắt đầu hiểu được Frank không phải là một nhân ngư dị dạng có hai cái đuôi, hẳn kinh ngạc lẫn vui mừng nhận lấy những tri thức hẳn chưa từng biết, thông qua nét vẽ của Frank tưởng tượng ra thế giới mà cậu sinh sống.

Sau khi giao lưu, nhân ngư sẽ mang Frank du lịch quanh biển cả đen kịt. Đương nhiên, vì bảo trì pháp thuật, tôi không thể không đi cùng bọn họ. Tôi thật sự không hiểu, ở cái nơi tối tăm đưa tay ra thậm chí không nhìn rõ năm ngón tay ấy, vì sao bọn họ lại vui vẻ đến vậy.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, mọi thứ tưởng như chuyển biến tốt đẹp, thế nhưng tôi rốt cuộc cảm thấy có chút không ổn, đồng thời ngày càng mãnh liệt.

Mãi đến một ngày, một vài đồng nghiệp người Anh nói chuyện về món bánh Scone của nước họ, tôi mới kinh ngạc phát hiện — tôi đã rất lâu không phải xử lý mấy con cá kỳ quái rồi.

Tôi nhớ Frank từng nói, tặng con mồi cho bạn đời là một cách theo đuổi, nhưng trong trí nhớ của tôi, động vật có loại hành vi này chắc chắn sẽ gánh lên mình chức trách nuôi gia đình. Đây là chấp nhất khắc sâu trong gen, sẽ không vì bên ngoài mà thay đổi.

itsukahikari.wordpress.com

Vì vậy tôi dùng thời gian bọn họ hẹn hò ba ngày sau đó quan sát nhân ngư. Tuy rằng biến hóa rất nhỏ,

nhưng nếu tôi không nhớ nhầm, nhân ngư hiện tại so với lần đầu gặp có chút gầy đi, vảy trên người hắn cũng sạm màu đi khá nhiều.

Hơn nữa rất hiển nhiên, dưới ánh sáng mờ, kẻ chìm đắm trong tình yêu còn vô số việc muốn làm với nhân ngư kia không hề chú ý tới điểm này.

Tại ngày thứ tư, trong thời gian làm việc, tôi mượn cớ đi vệ sinh chạy ra biển, quả nhiên phát hiện nhân ngư kia ở chỗ đây thường buộc vào tàu ngầm. Hắn rũ mắt xuống, buồn chán vuốt ve vỏ tàu ngầm, phát hiện tôi đến cũng chỉ là ỉu xiu nhả ra một chuỗi bọt nước.

Tôi không tiến tới, khẽ gạt đầu với hắn rồi trở về tàu ngầm. Giờ tôi đã hiểu, để không “làm mất” Frank lần nữa, nhân ngư thậm chí giảm bớt thời gian đi săn, cho nên tôi mới không phải xử lý mấy con cá kì lạ, cho nên hắn mới gầy gò.

Đây không phải là một hiện tượng tốt, tôi quyết định nói chuyện này với Frank.

17. Chương 17

Trans: Koliz

Tôi nhớ, mẹ từng tức đến nổ phổi nói: Khi con phát hiện ra việc không ổn, một việc khác bắt bắt hơn sẽ lập tức xuất hiện.

Hiện tại, tôi đã gặp được cái sự việc bắt bắt hơn ấy: Hai người bọn tôi sắp phải quay trở lại, sẽ không quay lại vùng biển này nữa — những người quyết định cho rằng nơi đây đã không còn nhiều giá trị thăm dò.

Tôi đứng ở cửa nhà vệ sinh, nhìn các đồng nghiệp vui mừng nghe người phụ trách tuyên bố xong. Bọn tôi đã chờ ở đây biển quá lâu, họ khát vọng ánh mặt trời, khát vọng được đoàn tụ với người nhà.

Sau đó tôi nhìn thấy Frank, cậu dùng hai tay che kín mặt, phát ra âm thanh nghẹn ngào. Có đồng nghiệp vỗ vai cậu kêu đừng quá kích động như thế, những người khác cũng thiện ý cười cậu.

Tôi không biết phải an ủi cậu thế nào, chỉ đành trầm mặc đi tới vỗ lưng cậu, cho cậu một cái ôm chẳng có mấy công dụng.

itsukahikari.wordpress.com

Tối hôm đó, Frank hiếm khi không dính lấy nhân ngư, mà cách nhân ngư một khoảng quan sát hắn hết lần này đến lần khác, như muốn khắc sâu vĩnh viễn bộ dáng nhân ngư vào trong trí nhớ.

Cậu rút cuộc phát hiện nhân ngư có phần gầy gò, cậu căn dặn nhân ngư phải ăn cơm thật no, nhân ngư tuy không tình nguyện nhưng vẫn đáp ứng.

Buổi tối ngày hôm sau, cậu hướng về phía nhân ngư nói lời từ biệt.

Nhân ngư đầu tiên là mê man, chờ hiểu ra được, hấn đau thương rít gào, xông lên cầm chặt lấy cánh tay Frank hết như lúc hai người mới gặp lại, hàm răng sắc nhọn lại cắn trên bắp vai cậu chậm chạp không nhả.

Frank run rẩy ôm lấy nhân ngư, hôn cổ hấn.

Biểu tình dữ tợn của nhân ngư dần dần biến đổi, tôi hoài nghi hấn đang khóc, nhưng nhân ngư không có tuyến lệ, hấn vĩnh viễn không thể khóc được.

Đã đến giờ, tôi thở dài trở lại tàu ngầm.

Nhân ngư không rời đi, hấn xuất hiện ở cửa sổ mạn tàu điên cuồng đập kính, biểu tình dữ tợn và móng vuốt sắc bén thậm chí khiến hấn trông như một con quái vật. Thế nhưng chân không giữa cửa kính hai lớp sẽ không truyền tiếng động ầm ầm ấy vào trong tàu ngầm. Frank quay lưng với nhân ngư, đứng trước bàn làm việc của mình, chỉ chờ cho nhân ngư bóng lưng đoạn tuyệt.

Nhân ngư cuối cùng kiệt sức rời đi, mang theo linh hồn của Frank biến mất trong biển cả đen kịt.

Frank từ sau khi trở lại chẳng nói lấy một câu, cũng không có bất cứ động tác gì. Tôi cứ thế ở bên cậu, nhìn cậu đứng cả đêm trong phòng làm việc.

Nếu như có thể, tôi hy vọng mọi chuyện sẽ dừng lại tại đây, tuy rằng không hoàn mỹ, nhưng tôi tin rằng sau này bọn họ nhất định sẽ tìm thấy người yêu chân chính thích hợp với họ.

Nhưng vận mệnh sẽ không vì bất cứ ai mà thay đổi.

itsukahikari.wordpress.com

Sau khi an vị trong buồng thuyền, được một nửa thời gian, bọn tôi phát hiện bóng dáng nhân ngư. Hấn ra sức bơi, sau đó vúi vào cửa sổ mạn tàu cười với hai người bọn tôi.

“Không! Anh không được như vậy!” Frank trong nháy mắt sụp đổ, nước mắt đột ngột chảy ra xuống hốc mắt cậu, tôi thấy cậu quỳ xuống gào khóc đập cửa sổ, “Trở về đi! Anh mau trở về đi!”

Giọng cậu khiến các đồng nghiệp chú ý tới, bọn họ kinh ngạc nhìn sinh vật đáy biển chưa từng gặp, đều vây quanh một bên cửa sổ mạn tàu hưng phấn ầm ĩ bàn luận.

Frank hoàn toàn không thấy người khác, cậu gào khóc, thét lên bằng giọng khản đặc, cậu dùng sức đập của kính, bàn tay đập đến chảy máu, cậu dùng tất cả mọi cách có thể nghĩ ra để đuổi nhân ngư mà cậu yêu sâu đậm đi, bởi vì nhân ngư biển sâu vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi đó, cấu tạo sinh lý của họ sẽ khiến họ chết vì áp lực trên biển cạn.

Đối với Frank mà nói, vĩnh viễn rời xa người yêu tuy đau khổ, nhưng nó dù sao cũng tốt hơn cách biệt âm dương.

Nhân ngư không hiểu lời Frank nói, không hiểu được môi ngữ, cũng không muốn để ý tới sự cự tuyệt từ Frank. Hắn chỉ không ngừng bơi lên trên theo tàu ngầm, dù cho cả người nổi gân xanh, dù cho máu tràn ra từ khóe miệng hắn, dù cho làn da hắn nứt ra chảy máu.

Frank đã hoàn toàn khản giọng, ngay cả một từ cũng không nói nổi, một đêm không ngủ khiến cậu chỉ có thể vịn cửa sổ bất lực khóc. Nhân ngư làm động tác lau nước mắt cho cậu, cách cửa kính áp tay lên lòng bàn tay Frank. Đứng bên cạnh, tôi thấy vết máu dây trên kính của hai người họ nối liền lại, như hai trái tim đã ngừng đập tiếp tục nảy lên, hòa tan vào nhau.

Đồng nghiệp xung quanh dường như đột nhiên nhận ra nhân ngư này có thể sẽ chết, bọn họ không muốn mất đi cơ hội nghiên cứu sinh vật đáy biển hiếm có này, nhanh chóng chạy tới phòng thuyền trưởng tìm người phụ trách cho dừng tàu lại.

Tàu ngầm rốt cuộc chậm rãi dừng lại, thế nhưng sức lực của nhân ngư cũng đã đến hồi cuối. Hắn ra sức lắc đuôi mấy cái, nói câu gì đó, sau đó hắn cười ngã xuống, biến mất khỏi cửa sổ.

Tôi nghĩ, hắn có lẽ đã chìm vào biển cả.

“Em yêu anh, em cũng yêu anh!” Frank đổ rạp xuống sàn, không tiếng động đáp lại, “Em yêu anh...”

Các đồng nghiệp liên tục an ủi cậu, họ không hiểu được nhân ngư nói gì, nghĩ Frank khổ sở vì mất đi đối tượng nghiên cứu, cho nên lời an ủi của họ cũng chỉ là chó cắn áo rách.

Ngay lúc ấy, một chiếc khăn tay đưa tới trước mặt tôi, tôi mới ý thức được, tôi cũng đã khóc tự lúc nào.

Hối hận và tội lỗi bao trùm lấy trái tim tôi, thế giới của tôi chỉ còn lại tăm tối. Tôi nghĩ tôi sẽ phải sống mãi trong hổ thẹn.

18. Chương 18: Kết Thúc

Trans: Koliz

Mĩa mai thay, biết được nhân ngư tồn tại, tầng lớp quyết sách lại xem xét lại, hủy bỏ quyết định trước đó, đồng thời phái một nhóm nhà sinh vật học thăm dò vùng biển.

Bọn họ nhiều năm tìm kiếm tại vùng biển này, cuối cùng tay không trở về.

Chẳng qua những chuyện đó đã không còn quan hệ gì với tôi và Frank.

Trở lại đất liền không tới hai ngày, tôi được đưa vào viện điều dưỡng do bệnh trầm cảm. Trong thời gian trị liệu, tôi nghe từ những người đến thăm nói, Frank mất rồi.

Tôi khiếp sợ không thôi, lại không hỏi được chi tiết sự việc.

Qua vài năm, một gói bọc được gửi đến tay tôi, bên trong là một bức thư và rất nhiều thành quả nghiên cứu thuộc quyền sở hữu của Frank.

Trong thư viết, ngay hôm sau ngày tôi vào viện điều dưỡng, một tờ giấy ủy thác được gửi đến tay cậu, cậu trở thành tổ trưởng “Tổ dò xét động vật đáy biển” hay “Tổ tìm bắt nhân ngư”, bởi vì cậu là người đầu tiên phát hiện nhân ngư, cũng theo lời đồng nghiệp miêu tả là người có thể đã từng tiếp xúc với nhân ngư thời gian dài.

Cậu chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể trở lại vùng biển đó lần nữa. Thật không may, đáy biển trước đây mang cho cậu cảm giác an tâm sung sướng giờ trở nên kinh khủng không gì sánh được, cậu sinh ra chứng sợ đáy biển, mỗi khi nghĩ tới mình đang ở đáy biển, cậu sẽ khó thở, khó có thể tiến hành bất kỳ công việc gì.

itsukahikari.wordpress.com

Vì vậy tàu ngầm còn chưa tới điểm chỉ định đã vội vã trở lại đất liền, Frank cũng bị lấy đi chức vị tổ trưởng.

Ngoại trừ sợ hãi đáy biển, ác mộng cũng thường xuyên quấy nhiễu cậu, cảnh tượng nhân ngư tươi cười người đầy máu chìm xuống đáy biển không ngừng tái hiện trong đầu cậu.

Cậu càng ngày càng suy yếu.

“Tổ cảm giác được hần đang gọi tớ.” Frank viết như vậy.

Cậu làm xong tất cả thủ tục rời khỏi viện nghiên cứu, cậu nói cậu định thuê một chiếc thuyền nhỏ, đi tới chỗ nhân ngư cậu yêu.

Nếu tôi nhận được bức thư này, vậy nói rõ cậu đã đạt được mong muốn.

Tôi qua nhiều lần thăm hỏi, cuối cùng cũng liên lạc được với luật sư của Frank để xác nhận suy đoán của tôi: Frank vào thời khắc mặt trời mới mọc, huyết sắc trải rộng khắp mặt biển, ôm sa bàn tôi tạo cho cậu nhảy xuống biển, trên sa bàn vẫn còn giữ bức tranh cuối cùng nhân ngư vẽ.

Ý niệm muốn chết của Frank rất kiên quyết, luật sư kể với tôi, trước lúc nhảy cậu đeo vật nặng vào chân, chờ khi mọi người phát hiện căn bản đã không cứu kịp.

Về sau, tôi rời khỏi viện điều dưỡng. Bọn họ cho là tôi đã khỏi hẳn, nhưng tâm bệnh của tôi vĩnh viễn không tốt lên được, tôi mất đi khả năng sử dụng pháp thuật.

Tôi luôn cho rằng nguồn gốc cái chết của hai người họ chính là tôi. Không có tôi thúc đẩy, bọn họ sao có thể yêu nhau, càng không thể nào chết được.

Tôi hỏi mẹ, liệu có tồn tại loại pháp thuật khiến họ sống lại. Mẹ nói, chỉ có sinh mệnh là pháp thuật không thể nào can thiệp được.

Lấy mạng đổi mạng cũng không được sao? Tôi cố hỏi.

Mẹ lắc đầu, an ủi tôi: Ít nhất hai người họ an nghỉ cùng một chỗ, không phải sao? Linh hồn họ sẽ tìm được nhau.

Trên đời này thật sự có linh hồn sao?

Trên đời này thật sự có nhân ngư, pháp thuật cùng nữ pháp sư sao?

Tôi chỉ có thể nằm gối lên chân mẹ, khẩn cầu cho Frank và nhân ngư. Mong rằng tại thế giới mà tôi không biết tới, bọn họ sẽ không còn khoảng cách giữa biển cả và đất liền, hạnh phúc vui sướng bên nhau.

—— Toàn văn hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-hai-truong-mien>